

מציאת אהבה online : סיפורו של זוג

מאת רגינה רייד
צוות אפילפסייה ארה"ב
30 מרץ 2005

דני ודונה, כעת זוג,
נפגשו בפורום של הקהילה האלקטרונית
של האגודה לאפילפסייה (בארה"ב)

"זה פשוט ממש קשה לפגוש אנשים"

זו התשובה שניתנת בדר"כ לשאלה, "למה אינך נשוי/אה כבר?" או "למה את/ה לא יוצא אם מישהו/י?"
אנשים המחפשים בן/ת-זוג הרבה פעמים הולכים לבארים, יוצאים עם אנשים רבים, ו/או נרשמים לשירותי-היכרות
בחיפוש אחר אותו מישהו מיוחד. עוד דרך פופולרית לפגוש בן/ת-זוג פוטנציאלי/ת,
היא "ציאה online".

רק תקליד שתי מילים לתוך שדה החיפוש באינטרנט, ועשרות, אם לא מאות, של תוצאות מציעות את הפוטנציאל
להכיר את המישהו/ הנכונים, בין אם הדרישה היא לצימחוניות או למישהו שנולד בניו-יורק.

דני אדמס ניסה שירותי-היכרות, אך הסתבר שאהבת-חיוו חיתה לו online. לא ב-match.com או eHarmony,
אלא באתר האינטרנט של האגודה לאפילפסייה.

"שלום, אני חבר חדש כאן, ותהיתי אם מישהו מכיר אתר היכרות עבור אנשים עם אפילפסייה", כתב דני במרץ
2004. הוא היה נשוי בעבר, וחשב שסיכוי יהיו טובים יותר עם מישהו שתבין את החיים עם אפילפסייה. "אני לא
חושב שקיים אתר כזה, אבל חשבתי לשאול בכל מקרה", הוא כתב.

המילים הראשונות

אחד מהאנשים שהגיבו להודעה שלו היתה דונה, שבזמנו היתה דונה לת'ם, ומאוד פעילה בפורום.
"לאחרונה הסתכלתי במקרה באתר היכרות, ולאחר כשבוע הם התאימו לי מישהו שלא גר רחוק ממני", כתבה
דונה. אז לקחתי צ'אנס ויצאתי איתו. לא אהבת..."

"ככל שדיברתי עם דונה יותר, כך חיבבתי אותה יותר", כך דני בהיכרותו עם דונה.

ביומיים הבאים "שוחחו" דני ודונה דרך לוח ההודעות בפורום, ואז עברו לשיחות פרטיות בתוכנת מסרים מיידיים
(instant messenger=IM).

"שוחחנו ב-IM כל יום במשך חודשים", אומרת דונה, "כאילו הייתה לנו פגישה כל יום בשעה מסוימת".
דני ודונה ידעו כי הם מחפשים זוגיות בחייהם, ולכן כששוחחו, חשבו שניהם על האפשרות למשהו שהוא יותר
מידודות.

הם למדו רבות אחד אודות השני דרך אותן שיחות ב-IM, אודות אורח-החיים, אמונה ורוחניות, ועל ההתקפים.
"תוך חודש חשבתי לעצמי "זהו בן-אדם ממש טוב", דונה אמרה על דני. בשלב זה התחילו השניים לדבר בטלפון.
אומר דני, "ככל שדיברתי עם דונה יותר, כך חיבבתי אותה יותר. גיליתי שיש לנו כל כך הרבה דברים במשותף, וגם
שהיא סוג הבן-אדם שחיפשתי: כנה, מטפלת טוב בעצמה וחייה אורח חיים בריא".

ההתחלה עבור דונה

לחיות אורח חיים בריא לא בא בקלות עבור דונה, שחלתה באפילפסייה כשהיא בת 20. היא ניסתה לפחות עשר
תרופות נגד אפילפסייה, והיו תקופות בהן חוותה עד 150 התקפים בחודש.
"תוך חודש חשבתי לעצמי "זהו בן-אדם ממש טוב", " זהו אחד הרשמים הראשונים של דונה על דני.
"בהתקף הראשון שאני זוכרת, בתי, אז בת ארבע וחצי, מצאה אותי מחוסרת הכרה על הרצפה", זוכרת דונה.
"לימדתי אותה לחייג 911 בטלפון, אבל היא הייתה מפוחדת מידי בכדי לזכור, ורצה לשכנים להזעיק עזרה.
"כשהתעוררתי, היו לא מעט אנשים סביבי בחדר השינה שלי. לא ידעתי מה בדיוק קורה".
למרות שזהו ההתקף הראשון שדונה זוכרת, קרוב לוודאי שזהו לא ההתקף הראשון שהיה לה.
"מישהו סיפר לי על התקף אחר שהיה לי בעבר בערב הסילבסטר, אבל לא האמנתי לו", אומרת דונה.

פגישה פנים אל פנים

דונה הייתה בהכחשה להתאהבות שלה בדני. ביוני 2004, שלושה חודשים לאחר שענתה לשאלה שלו בפורום, החלו השניים להיפגש. דני אינו נוהג, אז אחיו הסייע אותו במשך 9 שעות מוירג'יניה לביתה של דונה באלבמה. כשדונה באה לבקר את דני בוירג'יניה הם הלכו לטייל ביחד. "לא רציתי שהוא יעלה לדירה שלי, אז ביקשתי שיפגוש אותי למטה", אומרת דונה. "כשהוא נכנס ללובי אמרתי "וואו!", חשבתי שהוא ממש חמוד". דני חשב אותו דבר עליה, למרות שהיו לו ספקות בקשר לנסיעה. "בדרך לשם חשבתי "מה אני עומד לראות?", "נזכר דני. "אנשים הזהירו אותי מדברים משונים, אבל הייתי כמעט בטוח שהיא הולכת להיות מי שהיא אומרת שהיא". במהלך הביקור הלכו דני ודונה לכנסייה ביחד, לראות סרט, וניהנו מההזדמנות לדבר פנים אל פנים. "פשוט נהננו להיות אחד עם השני", אומר דני. היתה לו גם הזדמנות לפגוש את בתה של דונה. הזוג המשיך בתקשורת דרך האינטרנט ובטלפון גם אחרי שדני חזר הביתה. מאוחר יותר דונה החליטה לטוס לורג'יניה לבלות שבוע עם דני ומשפחתו. הם ביקרו בגשר הטיבעי של ורג'יניה (ציון דרך היסטורי), הלכו לטייל, ביקרו בכנסייה, ותיירו באזור הרכס הנחול. האירוע המשמעותי בביקור ביוני היתה הצעתו של דני. לפני תום השבוע ביקש דני את ידה של דונה, והשניים התחתנו ב-28 באוגוסט 2004. "זו הייתה חתונה קטנה בוירג'יניה", מספרת דונה, "רק משפחה, החברים הטובים והילדים שלי". השניים ידעו כי החיים שלהם ביחד לא יהיו כשל זוגות אחרים, מפני שרובם לא חולקים את הקשר של אפילפסיה". אבל דני ודונה חיו כל כך הרבה שנים לבד לאחר נישואים כושלים, שהם ידעו שהם יצליחו ביחד. "ידענו איך לדאוג אחד לשני ומה לעשות עבור האחר אם הוא חווה התקף", מספר דני.

אתגרים בעבודה ובבית הספר

לדני למעשה יש אפילפסיה כל חייו. ההתקפים התחילו כשהיה בן שש, והוא השתמש בתרופות עד שהיה בן עשרה. הוא עבר במשרה חלקית עד תחילת שנות העשרים שלו, כשההתקפים חזרו. הוא פוטר מעבודתו, והיה לו קשה למצוא שוב עבודה לאחר מכן. "במקום אחד קיבלו אותי לעבודה בבניית משאיות", הוא מספר, "אבל כשהם קיבלו את המסמכים הרפואיים שלי, הם אמרו שבסוף אין להם עבודה להציע לי". ב-1989, דני עבר תוכנית שאורכה שנה לשיקום אנשים עם נכויות, במימון ממשלתי. הוא קיבל הכשרה בעבודה, וב-1992 קיבל עבודה במחלקת החשבונאות של המשרד הממשלתי לטיפול בנכויות. הוא עבד שם במשך שש שנים, עד ששיגרן בידיו אילץ אותו לפרוש.

דונה גם חוותה קשיים בתעסוקה ובלמידים בשל ההתקפים שחוותה. "הייתי בצבא, עבדתי בעיתון", היא מספרת על העבודה לפני שחלתה באפילפסיה. "הייתי בקולג' כשההתקפים התחילו, למדתי לתואר בפסיכולוגיה. לא יכולתי לסיים את התואר בשל ההתקפים והתרופות. לא עמדתי בקצב והציונים שלי ירדו. "ניסיתי ללמוד קוסמטיקה, אבל הכימיקלים באוויר גרמו לעוד התקפים", היא מספרת. "המורה ביקשה ממני לוותר על הקורס".

מבט אל העתיד

משפחת אדמס תמיד ידעו שעליהם להיות נבונים מבחינה כלכלית ("אתה חייב כשאינן הרבה הכנסות", אומר דני). עם קיצבת הנכות וניהול נכון, הם מסתדרים ממש בסדר, הם אומרים, אפילו כששניהם אינם עובדים. לדני הייתה היכולת לפתוח תוכנית חיסכון כשעבד, וכעת השניים עומדים לרכוש בית ולעבור בחזרה לאלבמה, היכן שנמצאים ילדיה של דונה. שניהם ניהלים מהנישואין. "אנחנו אוהבים להיות נשואים", אומרים שניהם. "לדני יש לב חם, ג'נטלמן שאוהב את אלוהים", אומרת דונה על בעלה. "אנחנו מנסים להישאר בכושר, והולכים כל יום. אנחנו מנסים לצאת כמה שיותר". דני אומר שלמרות שאינו יודע מה יביא העתיד, "אני מקווה שתמיד נהייה שמחים ביחד. תמיד יהיה לנו אחד את השני".